

MRAVOUKA ŽIDOVSÁ
V TALMUDU.

VYDAL J. NEBESKÝ.

Nákladem vydavatelovým.

V komisi v knihkupectví I. Klabusaya
v Holešově.

«Horši živnosti nad orbu není. Má-li někdo 100 stříbrných v nějakém obchodě, může každý den jísti maso a píti víno; vynakládá-li však 100 stříbrných na vzdělávání poli, může jísti toliko sůl a zeliny.»

(Talmud Tr. Jebam f. 63., 1.)

MRAVOUKA ŽIDOVSKÁ V TALMUDU.

Výňatky podle doktora Augusta Rohlinga, jenž přislíbil 1000 tolarů tomu, kdož by mu dokázal jen jediného nepravého dokladu v této mravouce obsaženého.

VYDAL

J. N E B E S K Ý.

Nákladem vydavatelovým.

V komisi v knihkupectví L. Klabusaya v Holešově.

Talmudská mravouka.

Zásady Talmudské mají větší platnost a moc, než patero knih Mojžíšových i bible. Židovská synagoga jest škola farizejského učení z dob Kristových, kteréžto učení rabín, Jidáš zvaný, sepsal okolo r. 450 po Kristu pod jménem »Mišna«, což jest tolik, co opakovaný a doplněný zákon paterých knih Mojžíšových.

Tato Mišna byla později rozličnými rabíny všelijak vysvětlována a tyto psané vysvětlivky k Mišně nazývají se »Gemara«. Tuto Mišnu buď s Gemarou anebo i bez ní, zovou židé »Talmudem«.

Dle školy, v níž bylo takto vyučováno, jmenuje se Talmud buď jerusalémským anebo babylonským. Tento poslednější jest nyní u židů v oblibě.

Talmud, jenž tištěn byl r. 1520 v Benátkách a r. 1600 v Amsterodamě, obsahoval potupná slova i zlolajné řeči proti pánu Kristu, panně Marii, apoštolům; my pak nazýváni tam slovy »Gojim«, kacíři atd.

Když o těchto hanlivých řečech dověděli se křesťané a počali dávatí svou nevoli na jevo nad tím, tu nařídila synoda polských židů r. 1631, aby taková místa ostala buď prázdným prostorem bílým, aneb aby byla vyplněna kolečkem. Usne-

šeno také, aby příště ve školách židovských bylo vyučováno podobným článkům jen ústně, na příklad: »že křesťané jsou velmi nešlechtní a že proto nemá se jim prokazovati ani spravedlnosti, ani lásky bližnímu náležitě —« atd.

V novém židovském zrcadle str. 174 v Kannstadtě u Richtra vytisknutém praví se: »Ze sta židů zřídka jeden viděl Talmud; avšak záhubné zásady této knihy bývají rozšiřovány co boží zákony mezi spoluvěřci od těch, kteří je znají, a stejnověřci nevěří toliko v ně rádi, ale i přechásto vykonávají je velmi bedlivě.«

Talmud (Soph. 13. 2.) píše: Bible podobna jest vodě, Mišna vínu, Gemara kořenovanému vínu. A zase v témže Talmudu stojí (Tr. Baba m. F. 33. c. 1.): »Kdo učí se na bibli, ti dělají něco, což jest ctností, aneb což také není ctností; kdož učí se na Mišně, ti vykonávají ctnost i nabudou odplaty za to; ti však, což učí se na Gemaře, vykonávají největší ctnost.« A opět jest psáno (Tr. Erubin f. 21. c. 2): »Kdo pohrdá slovy rabínů, hodent jest smrti.« Na jiném místě (Tr. Chagia f. 10): »Přechází-li člověk od Talmudských ustanovení a učení — k bibli, tenť nemá žádného štěstí.« A zase (I. Mas. Ber. cp. 1. f. 3.) píše Talmud: »Lahodnější jsou slova Talmudských spisovatelů, než slova zákona Starého.« Na jiném místě (Tr. Sanh. f. 88. 2.): »Jsou hříchové proti Talmudu těžší, než hříchy proti bibli.« Psáno (v Pent. st. 28. f. 129. c. 3.): »Sám Hospodin bere radu s rabíny na zemi, kdykoli v nebi naskytne se těžká otázka stran zákona.« Jinde

učí Talmud (Tr. Sanh. f. 92. c. 1): »Zemřeli rabínové všech časů vyučují v nebi jiné.« Též psáno (k Pent. st. 44. f. 201. c. 4.): »Slova rabínů jsou slova pravého Boha.« Talmud hlásá zřejmě (Tr. Chagiga f. 16. 1.; Kiddusch. f. 40, 1.) »Hřešiti jest dovoleno, hřešme, ale potajmu.«

O Bohu

praví Talmud (Tr. Berach f. 59. 1.; Chagig f. 5., 2.): »Vyhnanství židů želí Bůh svatý zvláštním způsobem, roně každodenně dvě veliké slzy do moře s takovým hřmotem, že ten hluk slyšeti lze od kraje světa ke druhému kraji; ba i zemětřesení povstává padáním těchto slzí.« Podle (Tr. Aboda s. f. 2., 2.) praví Talmud: »I prchlivosti není Svrchovaný prost; uchvátí-li Ho hněv, jedná prchlivě.« A opět stojí psáno (Tr. Sanh. f. 110., 2.): »Přísahy samé zneužil nejsvětější Bůh, potvrdiv přísahou velikou křivdu; přísahal, že Israelité putující pouští, nebudou účastni věčného života; pak litoval této přísahy a proto nedostal slovu.« Též v (Tr. Baba b. f. 74., 1.) stojí: »Bůh, když zapřísáhne se, může od jiného sprostěn býti přísahy.« Neboť jistý israelský mudrc uslyšel jednou, an Bůh zvolal: »Běda mně, kdo mne sprostí mé přísahy?« »A když to onen rabín vypravoval svým spoluvěrcům, spílali mu oslů, že on sám Boha nesprostil přísahy.« Dále (Meg. amuk k. f. 1., 4.) psáno jest: »Avšak stojí mocný anděl mezi nebem a zemí, **Mi** nazvaný,

jenž nejsvětějšího Boha všech přísah a slibů zprostiti může.«

Podle Talmudu (Tr. Baba m. f. 87. 1.): »Bůh přísahal netoliko křivě, nýbrž i lhal za tou příčinou, aby smířil Abrahama se Sárrou; pročť pro smíření smíme lháti.«

Andělé

jsou dle Talmudu buď věčně žijící, buď umírající; jedni pocházejí od stvoření světa a jiní zase povstávají každým slovem od Boha pronešeným. Podle (Berith. men. f. 37. 1) znají rabínové jména všech andělů.

Ďáblové, duchové, čerti a strašidla

jsou dle Talmudu zplozeni Adamem, jenž měl dvě ďáblice za ženy. Také Eva plodila po 130 let samé ďábly, jenž měla zase ďábla za muže. Podle (Tr. Chagiga f. 16. 1) rozmnožují se čerti tak jako lidé, jenž jedí a pijí jako my.

Duše

židovské jsou podle Talmudu Bohu milejší než duše národů nežidovských. Duše nežidů jsou podle (Jalk. chad. f. 154. c. 2. n. 7. J. nesch) takové, jako mají hovada a zvířata a pocházejí prý od ďábla. Následkem toho (Tr. Jebam f. 94. 2 Tos) praví Talmud, že i semeno toho, jenž není židem, je semenem dobytčím. Židovské duše přecházejí po smrti do těl jiných.

Do ráje

přijdou jen spravedliví, to jest židé, a bezbožníci podle (Tr. Chagiga f. 15. 1; Erub 19. 1.) přijdou do pekla. K bezbožníkům patří křesťané a mohamedáni (Zerorh. par. Told. Jizch. f. 27 2 Bechai . . .)

Mesiáš

až přijde, navrátí židům království a všickni národové světa budou jich poslušni. Nepřátelům židovským vyrostou tenkrát zuby z úst v délce 22 loket. (Oth. Akib. a Schin). Dále praví Talmud (Tr. pes. f. 119; tr. San. f. 110; Bechai 1. c. str. 16. f. 62. 4), že pak budou židé nesmírně bohati, neb všechny poklady všech národů přijdou do rukou jejich a nabudou tak ohromného jmění, že bude zapotřebí 300 oslic, aby unesly klíče těchto pokladnic. Psáno v Talmudu (Tr. Jebam f. 24. 2 . . .), že všickni národové přijmou v čase tom věru židovskou, jen křesťané nebudou prý účastni této milosti, nýbrž budou vyhlazeni dokonce. Podle Talmudu (Fabius, offrande 1. c. [Am. Ven.] tr. Sanh. f. 67. a f. 107 . . .) nazývá francouzský rabín Fabius Lyonský pána Ježíse — bůžkem, modlou, jenž zrodil se ve smilství a cizoložství.

V Talmudu

píše se o židech (Tr. Chollin f. 91. 2), že jsou Bohu milčjší než andělé. Kdo židovi dá políček, hřeší tak, jako by dal políček Božské velebnosti, neboť žid jest dle (Tr. Sanh. f. 58. 2) pod-

staty Božské. Dle toho zasluhuje Goi, jenž uhodí žida — smrt. Tak jak jsou lidé nad zvířaty (Zeror f. 101. 2), tak jsou židé nade všemi národy světa. Talmud praví (Tr. Jebam. f. 94. 2. Tos.), že semeno cizince, to jest toho, jenž není židem, jest semenem dobytčím. Talmud dle (k Ex. 12. 16) má za psy ty, co nejsou židé. Dále praví podle (Tr. Berach 25. 2), že ti, co nejsou židé, jsou nejen psy, nýbrž i osli. Podle (Leb. tob. f. 46. 1) jsou domy nevěřících (Gojim) příbytky zvířat. Podle (Jalk. rub. f. 10. 2) nazývají se jen židé lidmi, ostatní národové jsou jen modláři a poněvadž modláři pocházejí od duchů nečistých, jsou prý prasata. Manželka nežidova, tedy manželka křesťana, pohana atd., jest podle (Matk. h. in p. tavo) jen dobytčc. Podle Talmudu (Aboda s. 26. 2. V. a B. 7) neuznávají židé za bližní ani pána Ježíše ani ostatní ctitele Kristovy, nýbrž mají nás za zvěř, které nesmí se prokazovati láska náležitá bližnímu. Proto dí Talmud (Tr. Jebam. f. 123. 1; pisk. Tos. 23.): O všech národech vyřknuto, že nemají jim židé milosti prokazovati; a dle (Tr. Sanh. f. 92. 1.) jest židům dovoleno podváděti bezbožné. Podle (Tr. Gittin f. 62. 1.) zapovědíno jest židům pozdravovati bezbožné, t. j. křesťany; a zase podle (Tr. Berrach f. 17. 1) řečeno: pozdravujte křesťany pro pokoj jen proto, abychom se křesťanům zavděčili a neměli nesnáze, neboť podle (Kad. hac. f. 30. 1., pokrytství a licoměrnost jsou židům dovoleny) aby prý měli pokoj od bezbožných, t. j. od křesťanů.

Celý svět patří židům

podle Talmudu za tou příčinou, že žid a Božská velebnost jest totéž. Trkne-li židův vůl vola cizincova, jest žid viny prost; trkne-li ale cizincův vůl vola židova, musí židovi cizinec (křesťan) dáti náhradu úplnou. Talmud dí, že Bůh stál a měřil zemi a odevzdal židům nevěřící (gogim). Toť prý důvod dle (Seph. Jalk. 3. cp. 25. it Jalk Schim. k. Hab. f. 83, 3 n. 563), že Bůh dal židům moc nad statkem i krvi všech národů. Podle (Tr. Jebam. f. 47, 2) dítě nežidovské (křesťanské), jež ukradne méně halíře, musí býti zabito, byť by to i bylo dítě třeba nejvyššího kněze. Naopak dle (Tr. Sanh. f. 57. 1. Tos.) jest židovi dovoleno činiti křivdu nevěřícímu (goi) a podle (Baba m. f. 111. 2) židům jest dvoleno, olupovati nevěřící. Sedmé přikázání vykládá Talmud, že nesmí býti okrádán žid; křesťané naproti tomu (Jad. chas. 4. 9. 1; a Raschik Lev. 19. 11) smějí býti okrádáni. Podle Talmudu tedy (Dissert. philol. st. 11) pokládá se majetek křesťanů za statek opuštěný, právě tak, jako jest opuštěný písek v moři: kdo si ho osvojí, tenť jest pravým jeho vlastníkem!

Podvod

schvaluje Talmud dle (Tr. Baba m. f. 61. 1. Toc.; tr. Mezilla 13. 2.) slovy: Nevěřícího (křesťana) smíš okrádati a lichvu s něho bráti; prodáš-li ale něco svému blížnímu (židovi), anebo koupíš-li něco od něho, nemáš svého bratra pod-

váděti. Avšak podle (Tr. Baba k. f. 113. 1) učí Talmud, že musí židé hleděti k tomu, aby ty pletichy nevyšly na jevo, aby židovstvo a náboženství židovské nepřišlo ve zlou pověst. V Židáku, strana 21. psáno: Naběhali-li se židé po celý týden a napodváděli-li se křestanů, scházejí se o šábesu a vychlubují se svým šibalstvím, řkouce: má se vyrvati nevěřcím srdce z těla a má se zabíjeti nejlepší z křestanů!

Ztracené věci

kdo ze židů navrátí křestanu, tomu dle (Tr. Santh. f. 76. 2; Tr. Baba k. f. 113. 2) Bůh neodpustí. A podle (Tr. Joma f. 88. 4. pisk. Tos. 62) jest zapovězeno něco ztraceného navrátiti křestanu. A opět podle (1. c. f. 132. 3) zapovězeno jest vracovati něco ztraceného kacírům a modlářům i všem, kteří šábesu znesvěcují. Podle (Jad. ch 4. 11. 3. f. 31. 1) kdo křestanu něco ztraceného vrací, dopouští se hříchu a upevňuje moc bezbožných (křestanů). Dle (Seph. meschj 51. 4.) má-li v ruce křestan zástavek židův, na který mu křestan půjčil peníze a ztratí-li jej křestan —, a najde-li jej žid, nesmí ho žid křestanu vrátiti; neboť závaznost přestala tím, že žid zástavek našel.

O lichvě

praví Talmud (Tr. Aboda s f. 77. 1. pisk. Tos. 1): zapovězeno jest nevěřcím (gojim) půjčovati bez lichvy; ale půjčovati s lichvou jest dovoleno. Dále (k Pent. f. 213. 4 Tezo; 214. 1) psáno:

Život nežida (odpadlíka) jest ve tvé moci, tím spíše i jeho peníze. (Tímto výrokem navádí se k loupeži). Žid Bedarride prohlásil r. 1861 veřejně, že židé mohou lichvariti z té příčiny, že u nich lichva není skutkem nespravedlivým.

O životu lidském

praví Talmud (Tr. Aboda s. f. 26. 2. Tos. a Ven. Soph. 13. 3): Nejpoctivějšího z modlářů připrav o život. Dále (Jad. chas. 1. 10. 1. f. 40. 1) psáno: zapovězeno jest slitovati se nad modlářem; proto nemáš jej zachovati, vida, an hyne, an se topí, anebo an jest blízek smrti. Podle Talmudu (Tr. pes. f. 122. 2. Tos) dovoleno jest zabiti zapřátele víry. A opět stojí psáno (Tr. pes. f. 4. 2. Tos.): Dobře jest kacíře vlastní rukou zabíti. A pak (Jalk. Schim. f. 245. 3 k pent; Bemidb. r. p. 21. f. 229. 3) jest psáno: Kdo krev bezbožných (nežidů) prolévá, přináší tím Bohu oběť.

O cizoložství

učí Talmud, (Tr. Sanh. f. 52. 2) že Mojžíš zapovídá cizoložství židovi jen se ženou bližního (tedy se ženou žida) že však žena nežida (křesťana) jest vyjmuta Z toho prý patrno, že dle (výkl. k. Pent. Lev. 20. 10) kdo není židem, ten prý nemá manželství. Podle (Jad. chas. 2. 2 o králích num. 2. 3) dovoleno jest židům zneužívat ženy nebo dívky nežidovky — a žena židova, poněvadž podle (Drach. harmonie 2. 335, v ~~Právní~~ 1844) není v domě ničím, nemá proto vznešením

k Talmudu žádného práva žalovati manžela svého pro cizoložství, žijící s dívkou křesťanskou třeba pod jednou střechou!

Přísaha

u židů proti křesťanům jakou má platnost, když my u nich podle Talmudu jsme jen zvířata? Co platí přísaha u žida, když Talmud hlásá, že statek i život křesťana jest majetkem židovským? Rabín Akiba, první po Mojžíšu, učinil dle (Tr. Kalla 18. 2) přísahu (křivou) a při tom myslil si už napřed, že přísaha taková platnosti nemá. Podle (Schulch. a jore d. n. 232 § 12. 14) učí rabínové, že přísahající žid může zrušiti vynucenou přísahu v mysli své, kdykoli byl k ní donucen. Viz, jaké poučení nemravné, zrovna taškárské, podává se židům přísahu činícím podle (Scheel uteschuvoth. f. 25. 2): Dá-li panovník židovi přísahati, že týž nepůjde z jeho země, má sobě žid (při přísaze) pomysli: dnes nepůjdu! Požádá-li ale zřejmě panovník, aby nikdy nechodil, má sobě žid při přísaze pomysli: pod tou neb onou výminkou!

Zkrátka, žid přísahá na vše, avšak při přísaze myslí sobě v duchu opak toho, co ústa mluví, na příklad: byl-li žid nařknut z vraždy jinověrce (křesťana): tu ústa židova řeknou při přísaze, že nezabil člověka —, avšak v duchu myslí sobě, že to bylo jen zvíře. A takové přísahy jsou židům podle znemravňujícího Talmudu dovoleny!

Konečně podle (Midr. tephill. k. žalm 15. f. 132; Jalk. Schim. [žalmy] f. 94. 4. n. 665; Jalk. chad. f. 21. 1; 3. n. 1. 11; Kad. hakk; f. 43. 4; 4; Seph. Chas. f. 4. n. 20 a j.): věří žid, že o svátku smíření odpustí se mu všechny hříchy, i nejtěžší, mezi těmi také křivé přísahy, aniž ukládalo by se mu za povinnost, učiněnou tím škodu nahraditi.

O svátku smíření modlí se židé podle (Machsor. Prag. II. f. 91. a) následující velezajímavou modlitbu: »Všecky sliby a závazky, tresty a přísahy, které do budoucího svátku učiníme, mají býti odpuštěny, prominuty, zrušeny, neplatny a bezmocny. Naše sliby nemají býti sliby a naše přísahy nebudtež přísahami.« Mimo to, lituje-li některý žid učiněné přísahy, požádá rabína anebo tři obyčejné židy podle (Seph. mizv. gad. f. 70. 1), a ti ho sprostí přísahy.

V Talmudu (Tr. Aboda s. f. 2. 1 a f. b 1; f. 7. 2) praví se, že k modlářským svátkům patří též první den Nazaretského, to jest, naše neděle. Podle (Tr. Aboda s. f. 17. 1) má býti jméno i památka Pána Ježíše Nazaretského vyhlazena. Dle (Tr. Aboda. s. f. 27. 2.) nazývá Talmud Krista hůžkem, modlou, následkem čehož jsme my — modláři. Dále (k Exod. 14. vyd. amst. 7. a) psáno, že nejlepší mezi křesťany má býti uškrcen. A opět psáno podle (Tr. Sanh. f. 59. 1): Goi, jenž učí se na zákonu (židovském Talmudu), hodent jest smrti!

Talmud dří (k Tr. Aboda s. f. 6. 1.): »Nazaretským jest, kdo přijme bludařství onoho

člověka, jenž nařizoval svým, aby světili první den v týdnu«. Maimonides (k Aboda misch. 3. f. 78. 3) píše: »Křesťané, kteří bloudí po Kristovi, ač mají rozmanitost v učení, jsou všickni vesměs modláři a podle výkladu Talmudu samého musí se nakládati s nimi tak, jako s modloslužebníky«. Talmud (Tr. Gittin 57. 1.) nazývá Krista odpadlým židem a Maimonides píše (Jad. ch. hilch. Ab. s. cp. 10): »Přikázáno jest zabiti vlastní rukou zrádce židů i kacíře, jako Ježíše Nazaretského i jeho přívržence a hoditi je do jámy záhuby«. A podle (Tr. Tchab. f. 116. 1) nazývají se evangelie kacířskými knihami. Podle (Mark hamisch. f. 110. 3. k Dt. 32. 21) jsou křesťané kacíři, poněvadž věří, že božstvo jest masem i krví. Podle Maimonida (Hagg. Meiers Hilsch. Seschufa c. 3) jest i ten kacířem, kdo praví, že Bůh vzal na sebe tělo. Podle (Arba Tur. Jore deah 4, 158. f. 35. 4 a chosch. ham. f. 138. 1, 2) psáno: Má-li žid moc, má kacíře veřejně zabíjeti, jinak pod záminkou, a v Talmudu (Tr. Aboda s. f. 4. 2. Tos. srov. Ab. s. f. 25. 2; f. 26. 1; ab. s. T. Jerus f. 40. 3 atd. atd.) psáno: i násilnou rukou.

O vyobcování židů z církve

psáno (Schulchan a joreh. deah. num 334. srov. Choschen ham. n. 28; Talm. Baba k. 113): Vyobcován bývá, kdo pohrdá rabínem, třebaš by to činil i po smrti rabínově; vyobcován bývá, kdo rabínových slov si neváží; vyobcován

bývá, kdo jiné zdržuje od zachování zákona; vyobcován bývá, kdo prodává pole své někomu, jenž není židem; též kdo před nežidovským soudem svědectví vydává proti svému spoluvěrci atd.

